

er sandsynlighed for, at det er uforsvarligt, at den pågældende gifter sig. Er der holdpunkter for, at det er uforsvarligt, vil lands-højdingen i forbindelse med landslægen tage stilling til spørgsmålet. Af praktiske grunde samles afgørelsen hos een person. — Instruks for lysningsmyndighederne er udarbejdet.

Hvis en af brudefolkene lider af en af de i § 10 nævnte sygdomme, kan de principielt ikke vies, og der må i hvert fald søges dispensation. Formålet med bestemmelsen er at forhindre sygdommens overførelse til afkom.

Fr. Lynge ønskede en bemærkning om, at præsten kunne indsende sådanne erklæringer.

Formanden erklærede, at både præst og kateket ville modtage instruks om fremgangsmåden.

Peter Egede foreslog foruden sterilisation også kastration medtaget.

Formanden oplyste, at formålet med denne bestemmelse alene var at hindre sygdommen hos afkommet.

ad § 11:

Augo Lynge fandt bestemmelsen udmærket, men mente, den var vanskelig at overholde for så vidt angår gonorrhoe.

Formanden svarede, at de pågældende skulle afgive skriftlig erklæring herom.

ad § 12:

Nik. Rosing udbad sig nærmere oplysning om betydningen af „op- og nedstigende linie“.

Formanden oplyste, at det betød forældre, bedsteforældre osv. og børn, børnebørn osv.

Fr. Nielsen fandt udkastet omhyggeligt affattet.

Formanden bemærkede, at paragrafferne i det foreliggende udkast af praktiske grunde svarer til paragrafferne i den danske ægteskabslov. Når visse paragraffer mangler i udkastet, skyldes det, at de ikke er formålstjenlige i Grønland.

ad § 18:

Fr. Lynge spurgte, hvilket trossamfund børnene skulle opdrages i, hvis en dansk mand og en grønlandsk kvinde, tilhørende forskellige trossamfund, gifter sig.

Formanden svarede, at afgørelse heraf træffes af forældrene.

Gerh. Egede gjorde opmærksom på, at præsten ikke kan nægte at vie et brudepar, der tilhører folkekirken, medmindre pågældende er fraskilt.

Kapitel III. — Om lysning.

ad § 20, 3. stk.:

Abel Kristiansen spurgte, om der med hensyn til brudens bopæl regnedes med hendes fødested eller det sted, hvor hun opholder sig.

Formanden svarede med eksempler. En brud, som havde ansættelse i Danmark, eller som havde fast ophold i Danmark i længere tid, måtte betragtes som havende fast bopæl der.

ad § 23:

Gerh. Egede spurgte, om det var tilladt præster at lyse for brudepar, som skal vies borgerligt.

Formanden bekræftede dette.

Fr. Nielsen spurgte, hvorledes offentlig kundgørelse kunne ske.

Formanden svarede, at normalt skete det fra prædikestolen. I visse tilfælde ville også opslagstavler, f. eks. rettens, kunne bringes i anvendelse.

Fr. Nielsen henstillede, at lysninger blev offentliggjort, eventuelt i radioen, af hensyn til indsigelser.

Formanden var betænkelig ved anvendelsen af radioen, men var iøvrigt enig.

ad § 26:

Formanden udtalte på foranledning af Jens Olsen, at han fandt det rigtigst, at der blev givet offentlig meddelelse om de ægteskaber, der er indgået. En nedsættelse af lysningsfristen er ikke ensbetydende med, at lysning ikke skal finde sted. Fuldstændig fritagelse for lysning vil formentlig forholdsvis sjældent blive bragt i anvendelse.

Gerh. Egede spurgte, hvor stor juridisk betydning en forkortet lysningsfrist har.

Formanden svarede, at man finder det rigtigst at give folk adgang til at gøre indsigelser mod ægteskab, og hertil må der fastsættes en vis frist. Når protestadgangen skal opretholdes, må der også kræves en vægtig grund til nedsættelse af lysningsfristen. Som eksempel herpå kan nævnes, at den ene af brudefolkene med kort frist skal forlade stedet i længere tid.